

Na bluegrassové scéně nám roste už nějakou dobu (od roku 2009) nová skupinová osobnost, a k tomu ještě, pokud pohlédnete na booklet alba skupiny **Twisted Timber** *Freeride of our lives*, nová

autorská osobnost – a ještě navíc dokonce autorka: Z. K. Lišková. Podepsána je pod většinou písní na předmětném albu. Po poslechu alba zjistíte, že umí napsat bluegrassovou muziku, jako by byla „pravá, původní, tradiční, lidová“. Tak to je asi největší překvapení alba - jen tak při poslechu byste neřekli, že posloucháte ryze původní, navíc domácí tvorbu.

Album je plně anglicky zpívané, což je asi u tohoto stylu dobře (ne ale nejlépe), protože se mu daří plně navodit pocit tradiční bluegrassové autenticity. Když opadne úvodní překvapení, zjistíte, že se vlastně blýská na lepší časy, že by mohlo v oblasti tradičního bluegrassu skončit obehřávání několika desítek stále stejných klasických kousků, nebo objevování zapomenutých kousků, které byly zapomenuty obvykle právem, a mohla by nastoupit vlastní tvorba. To je asi nejsilnější moment celého alba a vlastně celého smyslu skupiny. Navíc se ukazuje, že lze „tradicí“ ušít i přesně na míru schopnostem a záměrům kapely. To prostě poznáte – na desce se nikdo do ničeho nenutí jako u tradičních písní (protože to tak hraje každý nebo naopak, protože to hrajeme jinak) ale skladby plynou naprosto přirozeně a uvolněně.

Za všech ostatních okolností by šlo album odbrouknout konstatováním „další tradiční pidlikání“ – míněno v dobrém i špatném – muzikanti jsou zruční, hrají dostatečně rychle, v aranžích všichni dostanou na správném místě příležitost ukázat, co dovedou, nechybějí instrumentálky... A nakonec vám obvykle celé album splyne v jeden dlouhý bluegrassový kus, desku si zařadíte k ostatním z tohoto žánru, a když budete mít chuť na bluegrass, tak budete z této kategorie vybírat naslepo – a bude to vždy stejné. Tohle by mohlo platit i o tomto albu – nebýt právě toho autorství Z. K. Liškové a příspěvku několika dalších členů kapely.

Jakkoliv se obvykle album „od jednoho autora“ moc nevyvede, autor vyčerpá svou invenci v lepším případě po prvních pěti šesti písních a pak už se jen opakuje, tak i v tomto případě je nutno smeknout: autorka napsala nejen klasický bluegrass, ale „umí“ i skladbu a capella, kde se projeví vokály jednotlivých členů (Humble man's pratet), umí zamyšlenou a zasněnou skladbu (See You On The Other Side) a i mezi „klasikou“ jsou rozdíly: srovnejte druhou, třetí a čtvrtou skladbu alba – snad je to záměr, že jsou právě takto za sebou. Na závěr potěší i hříčka Outro s vysvětlením, co skladby představují.

A mě ještě potěšila samolepka, vložená k albu. {desky 1151}